

Arrest

nr. 273 505 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 oktober 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 20 december 2021 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd op 21 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van de Russische Federatie. U bent op (...)1999 geboren in Urus-Martan in Tsjetsjenië. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. Uw echtgenoot V. T. (...) (O.V. (...)), eveneens een staatsburger van de Russische Federatie, is erkend als vluchteling in België.

Toen u 8 jaar was verhuisde u met uw ouders en uw vier broers en uw zus naar Polen omdat er, nadat de oorlog was uitgebroken, geen plaats meer was waar jullie konden wonen en er geen werk was. In Polen dienden uw ouders 12 verzoeken om internationale bescherming in die allemaal werden geweigerd. In 2013 reisde u samen met uw ouders en broers en zus naar Duitsland. Ook in Duitsland werd een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw vader werd ongeveer in 2016 gerepatrieerd naar Tsjetsjenië. Uw moeder wacht in Duitsland, samen met uw broers en zus, nog op een beslissing van de Duitse asielautoriteiten. Toen u in Duitsland woonde had u een relatie met een vriend (intussen echtgenoot) die u al kende van uw tijd in Polen. Omdat u zwanger was geworden reisde u op 13 oktober 2018 naar België waar uw vriend, een erkend vluchteling uit de Russische Federatie, woonde sinds 2012. U huwde met uw vriend en woont sindsdien bij hem in Lier. Intussen heeft u twee kinderen en bent u opnieuw zwanger. U verklaarde niet terug te kunnen naar Tsjetsjenië omdat het niet mogelijk is daar te studeren of te werken omdat u daar nergens kan wonen omwille van het feit dat alles wat jullie hadden is vernield tijdens de oorlog. U heeft daar enkel nog een grootvader en grootmoeder.

U diende in België op 9 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: Uw geboorteakte (origineel), de geboorteakte van uw dochter A'. (...) (kopie) en een zwangerschapsattest (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar de Russische Federatie op straat terecht te komen en daardoor niet te kunnen studeren en werken.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat, met betrekking tot uw vrees om in Tsjetsjenië op straat terecht te komen en niet te kunnen studeren en werken, dit louter problemen van sociaaleconomische aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Er dient bovendien immers vastgesteld te worden dat u wel degelijk nog familie heeft in Tsjetsjenië. U verwees zelf naar uw tante, de zus van uw vader waar uw vader nu verblijft en uw grootvader en grootmoeder (CGVS, A. (...), 06.12.2021, p. 12-13). Dit zorgt er ook voor dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië niet in een situatie van zeer ernstige materiële deprivatie zal terechtkomen, waardoor u wel degelijk in uw essentiële levensbehoeften kan voorzien in afwachting van eigen inkomsten. U heeft ook een specialisatierichting als verpleegster gevolgd wat ervoor moet zorgen dat u ook in staat bent werk te zoeken en vinden.

Ten tweede dient, met betrekking tot de door u verklaarde vrees voor uw vader die u aangaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat uw vader u niet zou kunnen vergeven omdat u zwanger bent geworden voor uw huwelijk (CGVS-vragenlijst, vraag 5), te worden opgemerkt dat u dit helemaal niet meer naar voor brengt voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. U verklaarde in dit verband dat u nu een goede relatie heeft met uw vader, u hoort hem ook elke dag, en hij is wel degelijk tevreden dat u gehuwd bent en twee kindjes heeft (CGVS, A. (...), 06.12.2021, p. 12-14). Geconfronteerd met wat u eerder voor de DVZ vertelde, beweerde u dat uw vader streng is maar nu alles in orde is. Het is al drie jaar geleden geeft u aan en vroeger was hij streng en boos maar nu is alles normaal (CGVS, A. (...), 06.12.2021, p. 14).

Ten derde dient, met betrekking tot de opmerking van uw advocaat op het einde van persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat uw echtgenoot is erkend als vluchteling en dat dit vanzelfsprekend ook een invloed heeft op uw eigen nood aan internationale bescherming, opgemerkt dat uw echtgenoot als

minderjarige mee erkend werd als vluchteling met zijn moeder. Het is niet zo dat, omdat de moeder van uw echtgenoot werd erkend als vluchteling, ook in hoofde van uw echtgenoot een vrees voor vervolging bestaat. Het betekent nog minder dat die vrees voor vervolging in uw land van herkomst er ook voor u zou zijn. U heeft bovendien ook helemaal niet aangegeven dat die vrees voor vervolging omwille van het statuut van uw echtgenoot als erkend vluchteling er ook zou zijn bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Er werd u herhaaldelijk de mogelijkheid geboden om alle elementen aan te geven die ervoor zorgen dat u niet zou kunnen terugkeren naar de Russische Federatie en u heeft niets in die zin verklaard. U verklaarde dat er geen andere redenen waren dan deze die u had aangegeven (CGVS, A. (...), 06.12.2021, p. 13 en p. 15).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt werd, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Tsjetsjenië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter A' (...) bewijzen enkel uw identiteit. Het zwangerschapsattest bewijst enkel dat u zwanger was op 25 juni 2019 wat niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, betreffende de “*weigering ten aanzien van kinderen*”, beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel, betreffende de “*weigering ten aanzien van eerste verzoekster*”, voert verzoekende partij opnieuw de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Voorafgaandelijk benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de in haar hoofde genomen bestreden beslissing eveneens betrekking heeft op haar beide kinderen, en dit ondanks dat haar tweede kind, J., niet werd ingeschreven op haar bijlage 26 (zie bijlage 3 van het verzoekschrift). Zij stelt dat het nochtans vaststaande praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken is dat een kind geboren in België, tijdens een lopend verzoek om internationale bescherming van één van de ouders, automatisch mee wordt opgenomen in het verzoek om internationale bescherming van die ouder (bijlage 5 van het verzoekschrift, “*Website DVZ omtrent registratie van een verzoek om internationale bescherming*”). De Raad wijst er in dit verband op dat niet betwist wordt dat de bestreden beslissing eveneens geldt ten aanzien van haar twee minderjarige kinderen, A. en J., geboren op respectievelijk (...) augustus 2019 en (...) juli 2020 (zie bijlagen 4 van het verzoekschrift, geboorteaktes), en dus na het indienen van haar verzoek om internationale bescherming op 9 juli 2019.

Immers, overeenkomstig artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen. De minderjarige kinderen van verzoekende partij, A. en J., voor wie geen (afzonderlijk) verzoek om internationale bescherming in eigen naam overeenkomstig paragraaf 2 van voormelde bepaling werd ingediend, volgen aldus het statuut van hun moeder.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas,

tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie vreest om op straat terecht te komen en niet te kunnen studeren en werken (notities CGVS, p. 13). Alsook verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vrezen voor haar vader die haar niet zou kunnen vergeven omdat zij zwanger werd voor haar huwelijk (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ten slotte werd door haar advocaat op het einde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog opgemerkt dat haar echtgenoot erkend is als vluchteling en dat dit vanzelfsprekend ook een invloed heeft op de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij (notities CGVS, p. 15).

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder wordt er door verwerende partij op gewezen dat (A) met betrekking tot haar vrees om in Tsjetsjenië op straat terecht te komen en niet te kunnen studeren en werken, dit louter problemen van sociaaleconomische aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en bovendien vastgesteld moet worden dat zij wel degelijk nog familie heeft in Tsjetsjenië en zij voorts een specialisatierichting als verpleegster heeft gevolgd wat ervoor moet zorgen dat zij ook in staat is werk te zoeken en te vinden; (B) met betrekking tot de door haar verklaarde vrees voor haar vader die zij aangaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat haar vader haar niet zou kunnen vergeven omdat zij zwanger werd voor haar huwelijk, zij dit helemaal niet meer naar voor brengt voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, en daarentegen verklaart dat zij nu een goede relatie heeft met haar vader en nu alles in orde is; en (C) met betrekking tot de opmerking van haar advocaat dat haar echtgenoot is erkend als vluchteling en dat dit vanzelfsprekend ook een invloed heeft op haar eigen nood aan internationale bescherming, haar echtgenoot als minderjarige mee erkend werd als vluchteling met zijn moeder en het voorts niet zo is dat, omdat de moeder van haar echtgenoot werd erkend als vluchteling, ook in hoofde van haar echtgenoot een vrees voor vervolging bestaat, en het nog minder betekent dat die vrees voor vervolging in haar land van herkomst er ook voor verzoekende partij zou zijn, en, ten slotte, verzoekende partij bovendien ook helemaal niet aangegeven heeft dat die vrees voor vervolging omwille van het statuut van haar echtgenoot als erkend vluchteling er ook zou zijn bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, dit terwijl haar herhaaldelijk de mogelijkheid geboden werd om alle elementen aan te geven die ervoor zorgen dat zij niet zou kunnen terugkeren naar de Russische Federatie, doch zij verklaarde niets in die zin en zij verklaarde dat er geen andere redenen waren dan deze die zij had aangegeven.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.6.1. Verzoekende partij voert aan dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat enig onderzoek plaatsvond naar de nood aan internationale bescherming in hoofde van haar kinderen, dit terwijl de bestreden beslissing eveneens betrekking heeft op haar minderjarige kinderen. Verzoekende partij benadrukt dat haar echtgenoot erkend werd als vluchteling – als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij desbetreffend de B-kaart op naam van haar echtgenoot (bijlage 6) – en dat haar kinderen door hun verwantschap met hem op zodanige wijze kwetsbaar zijn voor daden van vervolging in Tsjetsjenië dat zij dienen te worden erkend als vluchteling. Verwijzend naar rechtspraak van het Hof van Justitie, duidt zij in dit verband op het beginsel van eenheid van gezin. Ook betoogt zij dat het niet toekennen van de vluchtelingenstatus aan haar kinderen tot gevolg heeft dat haar echtgenoot het effectieve genot van zijn recht op gezins- en familielevens, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wordt ontzegd. Bovendien bestaan er in hoofde van haar kinderen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer zij naar hun land van herkomst zouden terugkeren een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, aangezien het volledig uit elkaar halen van het gezin per definitie een onmenselijke behandeling zou zijn voor haar jonge kinderen. Verzoekende partij duidt in dit verband eveneens op artikel 22bis van de Grondwet dat bepaalt dat het

belang van het kind bij elke beslissing van de overheid de eerste overweging vormt. Ten slotte meent verzoekende partij dat het beginsel van eenheid van gezin eveneens vereist dat ook aan haar internationale bescherming wordt verleend. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij tevens een attest van gezinssamenstelling d.d. 17 november 2021 (bijlage 9).

2.2.6.2. De Raad herhaalt en onderstreept vooreerst dat verzoekende partij zelf noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud melding maakte van enige vrees in haar hoofde en/of in hoofde van haar kinderen gelinkt aan het vluchtelingenstatuut van haar echtgenoot. Dat zij, hoewel haar herhaaldelijk de mogelijkheid geboden werd om alle elementen aan te geven die ervoor zorgen dat zij niet zou kunnen terugkeren naar de Russische Federatie, hiervan geen enkel gewag maakte, ondermijnt dan ook op flagrante wijze de ernst van deze beweerde vrees.

Daarnaast dient te worden benadrukt, in navolging van de commissaris-generaal, dat haar echtgenoot als minderjarige mee erkend werd als vluchteling met zijn moeder, en dat het niet zo is dat, omdat de moeder van haar echtgenoot werd erkend als vluchteling, ook in hoofde van haar echtgenoot een (actuele) vrees voor vervolging bestaat, en het nog minder betekent dat die vrees voor vervolging in haar land van herkomst er ook voor verzoekende partij (en haar kinderen) zou zijn.

Verder duidt de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot tot haar en/of haar kinderen moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*.

Waar verzoekende partij in haar betoog verwijst naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), wijst de Raad erop dat deze bepaling stelt dat lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het arrest “Ahmedbekova” van het Hof van Justitie, alsook uit het arrest “LW t. Bundesrepublik Deutschland” van het Hof van Justitie van 9 november 2021 dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 7), blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn “*ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.*” (HvJ 4 oktober 2018, “N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”, overweging 68; HvJ 9 november 2021, “LW t. Bundesrepublik Deutschland”, overweging 36). Uit het arrest “Ahmedbekova” blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, “N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”, overweging 48 e.v.).

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar informatie van UNHCR, merkt de Raad op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevat waarop verzoekende partij zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal of de Raad niet kan worden gedwongen, op grond van deze richtlijnen, om verzoekende partij en/of haar kinderen te erkennen als vluchteling louter op basis van haar/hun familieband met haar echtgenoot.

Ook met een loutere verwijzing naar een bericht op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering d.d. 25 september 2014 over het beleid van het CGVS in de situatie waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een kind erkent als vluchteling, maar de ouders niet (bijlage 8 van het verzoekschrift), werpt verzoekende partij, die zich immers niet in dergelijke situatie bevindt, geen ander licht op het bovenstaande.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning als vluchteling van haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken in haar hoofde en/of in hoofde van haar kinderen.

Het is aan verzoekende partij om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat*

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerlachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerlachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt werd, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Tsjetsjenië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 6 december 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar

motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET